

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. В., 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С.Ж.С

Членове: Г.П.Й.
Н.Д.Н

при участието на секретаря В.В.У.
като разгледа докладваното от С.Ж.С Въззивно гражданско дело № 20241300500004 по описа за 2024 година

Делото е образувано по въззивна жалба на „А.“ООД-П. чрез адв. Ж.Д. против Решение №661 от 17.10.23г. по гр.д. №1271/21г. на ВРС.Счита обжалваното решение за неправилно и необосновано и иска от съда да го отмени като отхвърли иска и им присъди разноски.

Поддържа,че първоинстанционният съд не е обсъдил и не е взел под внимание наведените от него доводи както следва:

Твърди,че ищцата не е подписала сключеният между страните договор от 15.04.21г. и липсва активна легитимация за предявяване на иска. Твърди,че пред първата инстанция е установено,че договорът е подписан от мъж-К.Б.-който е положил подпис за купувач без да е посочено,че действа като пълномощник на М. В. Р.,а приложеното по делото пълномощно,което му дава представителна власт, е без дата и не е представяно на ответника.Поради изложеното счита иска за недопустим.

Оспорва иска и по основание като твърди,че не е доказано в процеса наличие на недостатък на продадената вещ,който да я прави негодна за употреба.В представения и оспорен от ответника поради липса на подпис на издател протокол на „М.П.“ЕООД изрично е посочено,че е необходимо

допълнително разглобяване на двигателя за установяване на повредата.С компютърната диагностика е изказано само предположение за скъсан колян вал.От друга страна счита,че съдът не е изяснил причината за съобщения от К.Б. теч на антифриз и дали при продължаване на управление на автомобила в това състояние не е станало причина за блокиране на двигателя.

Изтъква също,че автомобилът не е предаден на продавача,а се намира при трето лице,поради което не може да се установи дали твърденият недостатък е причинен от ответника,от ищеца или от трето лице.

Счита,че ищецът не е доказал наличието на недостатък на автомобила,който да го прави напълно негоден и да доведе до приложение на разпоредбите на чл.193 и чл.195 ЗЗД.Позовава се и на липса на уведомяване на продавача за разваляне на договора за покупко-продажба и счита,че първоинстанционният съд неправилно е приел наличие на такова.

С оглед недоказване на главния иск жалбоподателят счита за недоказан и иска по чл.82 ЗЗД за присъденото обезщетение.

В законния двуседмичен срок по чл.263 ГПК ответникът по жалба М. В. Р. чрез адв.К. Г. и адв. Ал.Л. е подала писмен отговор,с който оспорва въззивната жалба и моли съда да я остави без уважение,а първоинстанционното решение да бъде потвърдено като им се присъдят разноски.

Счита,че районният съд е обсъдил направените от ответника възражения за процесуалната легитимация и на база данните по делото е приел,че искът е допустим.Счита,че дори и без представено пълномощно страната би могла впоследствие да потвърди извършените от пълномощника й действия,в случая закупуване на лек автомобил.

Твърди,че основателността на иска е доказана със заключението на ВЛ,който е заявил,че вещта е напълно негодна за употреба и повредата е установено преди изтичане на шестмесечния срок от продажбата.

От данните по делото във връзка с оплакванията по жалбата ,Окръжният съд приема за установено следното от фактическа страна:

Пред първоинстанционния съд са предявени обективно съединени иски по чл.55,ал.1,предл.ІІІ от ЗЗД и чл.82 ЗЗД.Ищцата М. В. Р. твърди,че ответникът „А.“ООД-П. й е продал вещ-употребявано превозно

средство, марка Л.Р., модел Д. за сумата от 20 497,10лв.-която вещ има скрити недостатъци, а именно-повреда в двигателя, което прави автомобила негоден за обичайното му ползване. Искала е от съда да осъди ответника като продавач да ѝ заплати продажната цена от 20 497,10лв. поради разваляне на договора и сума в размер на 1 323,54лв. направени от нея разноски по регистрация на автомобила, репатриране и установяване на повредата.

Установено е пред ВРС, че на 15.04.2021г. между „А.“ООД- П. и М. В. Р. е сключен договор за покупко-продажба на употребяван лек автомобил, марка Л.Р., модел Д. за сумата от 20 497,10лв. При огледа на автомобила и сключването на договора е присъствал единствено К.Б. като пълномощник на М. В. Р. и той е извършил превода на сумата, съставляваща продажната цена. Преди сключване на договора за продажба К.Б. е тествал автомобила и му е направена компютърна диагностика, като не са показани данни за повреди. Автомобилът е пристигнал на собствен ход в гр. В. и при регистрацията му в КАТ-В. К.Б. е забелязал теч на антифриз, за което уведомил продавача. След няколко дни на 22.04.21г. потеглил за С., но на около 40км от гр. В. двигателят на процесното МПС блокирал. Транспортиран е с репатрак до сервиз на „М.П.“ЕООД и след извършена компютърна диагностика е посочено, че е необходимо допълнително разглобяване на двигателя за установяване на повредата като е изразено съмнение за „скъсан колян вал“. Поради отказ на продавача да получи рекламация такава е връчена чрез ЧСИ на 25.05.21г. Преди това на 28.04.21г. ищцата е подала жалба до КЗП, но получила отказ, тъй като в чл.5 и 6 от договора е посочено, че от момента на получаване на автомобила всички рискове преминават върху купувача и продавачът не носи отговорност за скрити дефекти по агрегати и възли на автомобила.

По делото е назначена авто-техническа експертиза и ВЛ след външен полеви оглед на автомобила е дал заключение, че външната компютърна диагностика не може да установи причините за повредата, а това може да стане единствено при разглобяване на двигателя. Констатиран е, че разглобяване на двигателя не е правено и е посочил цена за труда между 700 и 900лв. Ремонтът на двигателя би струвал около 8 000 до 12 000лв., а цената на нов двигател около 20 000лв. Констатирано е, че автомобилът не може да се движи на собствен ход.

При тези данни ВРС е уважил исковете по чл.55,ал.1,предл.ІІІ и чл.82 ЗЗД като се е позовал на разпоредбите на чл.193 и чл.195 ЗЗД.

Пред втората инстанция не са събрани нови доказателства.

Като съобрази данните по делото съдът намира жалбата за основателна и направените в нея оплаквания против решението на ВРС за мотивирани по следните съображения:

Относно допустимостта на предявените искове:

От гласните доказателства по делото действително е установено,че М. В. Р. не е присъствала при сключването на договора за покупко-продажба на употребяван лек автомобил,марка Л.Р.,модел Д..При огледа на автомобила и сключването на договора е присъствал единствено К.Б..Представеното пред първата инстанция пълномощно,с което К.Б. е упълномощен от М. В. Р. да извършва действия по закупуване на описаното МПС е без дата,което кара ответника да оспорва допустимостта на иска.

Въззивната инстанция е на становище,че дори и след сключване на сделката да е упълномощен К.Б. да извърши действия от името на упълномощителя по пълномощното,то извършените от него действия се санират с изразеното от М. В. Р. съгласие и овластяване да ги извърши от нейно име и за нейна сметка.В този смисъл не е налице липса на активна легитимация по предявените искове и те са допустими.

По основателността на исковите претенции:

Разпоредбата на чл.55,ал.1,предл.ІІІ ЗЗД предвижда ,че който е получил нещо с отпаднало основание е длъжен да го върне.Правилно са посочени от ВРС елементите на този законов състав,а именно:,наличие на договор между страните,извършена престация и отпадане на основанието за това.Спорно в настоящия казус е отпадане на основанието за платената продажна цена поради наличие на твърдени от купувача скрити недостатъци на веща,които я правят негодна за ползване по предназначението ѝ.

Първостепенният съд се е позовал на разпоредбите на чл.193 и чл.195 ЗЗД относно отговорността на продавача за скрити недостатъци на продадената вещ.Въззивната инстанция счита,че

първоинстанционният съд не е изследвал подробно и не е интерпретирал правилно фактите относно наличие на скрити недостатъци на продадената вещ,а е приел това за безспорен факт.

Безспорно е установено,че след закупуване на автомобила на 15.04.21г. при пътуване от гр. В. за гр. С. на 22.04.21г. същият е аварирал и се е наложило да бъде превозен с репатрак до гр. С..В решението на ВРС не е обсъдено обстоятелството,че още преди това пътуване при регистрация на автомобила при КАТ-В. К.Б. е забелязал теч на антифриз,за което уведомил продавача.Няма данни дали след това са предприети действия от купувача по констатиране на повреда и каква е причината за този теч.Възможно е някаква повреда във връзка именно с този теч да е довела до блокиране на двигателя при предприетото пътуване до С..Възможно е и да няма такава връзка,но за казуса е от значение,че не са изследвани и доказани техническите причини,довели до блокиране на двигателя.

Освен това в сервиз на „М.П.“ЕООД,където е транспортиран автомобила след повредата, след извършена компютърна диагностика е посочено,че е необходимо допълнително разглобяване на двигателя за да се установяви характера на повредата.Изразено е съмнение за „скъсан колян вал“,но не е установено,че действително това е причината за повредата в двигателя.

Това се потвърждава и от заключението на ВЛ по назначената авто-техническа експертиза.При огледа на място ВЛ е констатирал,че двигателят не е разглобяван.

С оглед на тези факти въззивната инстанция счита,че не е установено по делото действителната причина за повредата в двигателя на автомобила.Това би могло да бъде промяна в състава на маслото,макар да е установено,че е имало достатъчно количество.Би могло да е свързано със забелязания теч на антифриз при регистрацията при КАТ.Би могло да се дължи на пресилено форсиране на двигателя и повишаване на температурата на двигателя.

Това са само примерни изброявания на вероятни причини с цел да се покаже,че установяването на точната повреда на двигателя е от съществено значение за да се направи извод дали тази повреда е от такова естество,че да направи вещта негодна за употреба по обичайното ѝ

предназначение, както и да се установи дали тази причина се дължи на скрити дефекти на вещта преди продажбата или на неправилно използване и управление на автомобила от страна на купувача. Това обстоятелство е останало неизяснено в процеса пред първата инстанция.

В тежест на ищеца е да докаже твърденията от него факти, което не е сторено. Купувачът е отказал да бъде разглобен двигателя на автомобила и не е установен характера на повредата по категоричен и несъмнен начин, поради което настоящия съдебен състав намира иска за недоказан.

Основателно е възражението на жалбоподателя пред въззивната инстанция относно обстоятелството, че процесният автомобил от установяване на повредата и понастоящем се намира при трето лице, което също допринася за затруднения при установяване на повредата и от който са причинени. Установено е, че мястото е охраняемо, но автомобилът стои на открито, изложен на атмосферни влияния и без поддръжка, което също се отразява на техническите му показатели.

При отхвърляне на иска по чл. 55, ал. 1, предл. III ЗЗД следва да бъде отхвърлен и иска за присъждане на обезщетение по чл. 82 ЗЗД за направените разноски по регистриране на автомобила, репатриране и установяване на неговата повреда.

По изложените съображения съдът намира, че въззивната жалба следва да бъде уважена, а решението на ВРС отменено. Ответникът по жалба следва да заплати на жалбоподателя направените от него разноски по производството пред двете инстанции.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №661 от 17.10.23г. по гр.д. №1271/21г. на В.ски районен съд, вместо което постанови:

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. В. Р., ЕГН ***** от гр. В., ул. "Мизия" №21 срещу „А.“ ООД, ЕИК113594739, със седалище и адрес на управление: гр. П., 2 300, ул. "Дряново" №4, представлявано от управителя Л.Л. обективно съединени иски с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. III от

33Д за сума в размер на 20 497,10лв.и чл.82 33Д за сума в размер на 1 323,54лв. като НЕДОКАЗАНИ.

ОСЪЖДА М. В. Р.,ЕГН ***** от гр. В.,ул.“Мизия“№21 да заплати на „А.“ООД,ЕИК113594739,със седалище и адрес на управление:гр.П.,2 300,ул.“Дряново“№4,представявано от управителя Л.Л. направени от тях разноски по производството пред двете инстанции в размер на 3 913,43лв

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен касационен съд в тридесетдневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____